

15-10-07

Bart
Van Lierde
160 KILO

N'ADAM

Er wordt de laatste tijd wat afgediscussieerd over de vrouw als lustobject en over de 'bimboficatie' en 'barbificatie' van de samenleving. Volgens critici van het huidige op uiterlijkheden ingestelde tijdsgewricht, zijn veel vrouwen gefrustreerd omdat ze niet voldoen aan de gangbare schoonheidsidealen, zoals hun dat wordt voorgespiegeld in hitsige videoclippen en gefotoshopte glamourfoto's. De stap naar anorexia, botoxbehandeling en facelift is dan snel gezet. Slachtofferitis, vinden hun tegenstanders. Je hoeft je als vrouw niets aan te trekken van alle snelle en oppervlakkige oordelen.

door Jan Bletz

De hele discussie gaat voorbij aan het lot van mensen die werkelijk lijden onder hun lichamelijke gebreken. De echte slachtoffers. Zoals de extreem zwaarlijvigen onder ons. Niet alleen moeten zij hun hele lichaamsgewicht met zich mee torsen, daar komt ook nog een vol pond aan menselijk leed bij. Zo iemand speelt de hoofdrol in het nieuwe boek *160 kilo* van de Vlaamse schrijver Bart Van Lierde: Nadia Krols, een moddervette en vraatzuchtige bibliothecaresse van 52 die snurkt in haar slaap en bijna voortdurend transpireert zodat haar lakens iedere ochtend stinken.

Aan het begin van het boek wekt Van Lierde nog de indruk dat het wel meevalt om Nadia Krols te zijn. Ze wordt niet ontslagen, een vriendin wil met haar op vakantie, en ze gaat naar dansles. Maar al tegen het einde van het eerste hoofdstuk keren haar kansen. Tijdens dansles barst ze uit haar trainingsbroek, tot groot vermaak van haar medeleerlingen. Hierna gaat het in rap tempo bergafwaarts met Nadia, en ze maakt geen schijn van kans in haar strijd tegen de vraatzucht en het overgewicht.

Al gauw weten we wat er met Nadia aan de hand is. Ze is in haar jeugd misbruikt door haar vader, haar stiefvader en nog wat mannen, en daarna hebben nog meer foute mannen haar pad gekruist. 'Er is geen man geweest die me heeft behandeld zoals het hoort.' Haar vraatzucht is een passief-agressieve reactie hierop. Ze is dik geworden om mannen uit haar buurt te houden. Maar haar strategie is tot mislukken gedoemd: een moddervette vrouw van honderdzestig kilo trekt alleen maar perverse en anderszins gestoorde mannen aan.

160 kilo is het tragische verhaal van een écht slachtoffer van onze geseksualiseerde samenleving. Maar werkelijk medeleven roept Nadia Krols niet op. Slapstickachtige scènes zoals die waarin de vrouw uit haar broek barst - het boek staat er vol van - verhinderen nogal eens dat je je als lezer kan verplaatsen in de hoofdpersoon.

Daar komt bij dat de toon van het verhaal vrij vlak is. Er zijn nauwelijks beschouwende passages in *160 kilo*, Van Lierde hanteert liever de dialoog. Dat doet hij overigens heel goed, maar de beweegredenen van de hoofdpersoon blijven wel onduidelijk. *160 kilo* leest als een van die Magnum-ijsjes waar Nadia Krols zo dol op is: het hapt lekker weg, maar werkelijk voedzaam is het niet.

160 kilo
Bart Van Lierde
Nieuw Amsterdam

2007